

ЦѢНИ.

За абониране на вѣстника:
 За година 10 л.
 „ 6 мѣсеца 5 л.
 „ въ странство за година 15 л.
 „ старъ брой 50 ст.

За обявлениета:

1) Въ единъ отълабъ:
 На 4 стр. за цѣпер. редъ 20 ст.
 „ 1 стр. „ „ 1 л.—
 „ Другитъ стр. „ — 50 ст.
 2) Въ два отълаба:
 На 4 стр. за цѣпер. редъ—50 ст.
 „ 1 „ „ „ 3 л.
 За срочни (шестимѣсечни или годишни) обявлениета се правятъ важни отстъпки.

АБОНАМЕНТИТЕ ВЪ ПРЕПЛАТА

Записването на новъ абонаментъ става всякога отъ началото на текущото шестимѣсечие.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ

„Всички права на свободата сѫ основани на правдата; за туй първата длъжностъ на свободата е да зацѣпва правдата.“

АДРЕСЪ:

За писма статии и ръкописи:
 До Редакцията.
 За пари (въ бонуси и валиси)
 До П. Бобчевски

РЕДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТА
 се помещава въ домъ Бобчевски,
 № 335, срещу Централната
 градска градина.

Редакцията не отговаря за
 съдържанието на публикувани-
 ти писма и съобщения, които не
 сѫ отъ специалнитъ и
 дописници.

Неупотребенитъ ръкописи
 се връщатъ, ако се платятъ
 почтенскитъ разходи.

Неплатени писма не се
 приематъ.

Единъ брой 20 ст.

Всѣки абонаментъ има право да си достави вѣстникъ брой, по току слѣдъ получаването на слѣдующий брой. Инакъ, слѣдъ туй врѣме, плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Редакторъ-Издател
 П. БОБЧЕВСКИЙ

Редакцията е взела за правило да не изпълнява никакви поръчки, които не сѫ придружени съ стойността.
 За обявлениета се плаща слѣдъ първото публикуване.

БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА.

ОБЯВЛЕНИЕ
№ 4366

Управлението на Българската Народна Банка има честъ да извѣсти на интересуещитъ се, че е сключила особна спогодба и съ Осигурителното Дружество „БЪЛГАРИЯ“ за приеманье осигурителнитъ му полици, и споредъ тая спогодба не се допуца, веднѣжъ прѣдставенитъ отъ частни лица въ Банката полици отъ това Дружество, да се замѣняватъ, прѣди истичанье срокътъ имъ, съ такива отъ други дружества.

София, 6 Мартъ 1892 г.

Администраторъ:
 А. И. ИВАНОВЪ.

За Управителъ:
 М. ТЕНЕВЪ.

(5—208—2)

„ИЗВОРЪ“

ИЛЛЮСТРИРАНО УЧЕНИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ИЗЛЪЗВА ВЪ СРѢДАТА НА ВСЪКОЙ МѢСЕЦЪ.

Годишна цѣна ПЕТЪ ЛЕВА.

Излѣзали сѫ до сега три книжки. Третата книжка се испрати само на тия господа, които прѣдплатихъ годишния си абонаментъ. Умоляватъ се тия, които не сѫ прѣдплатили още, да побързатъ съ внасянето стойността (5 лева за 3 печ. илюстрирани коли голѣмъ форматъ), за да имъ се испрати, както излѣзлата вече третъ книжка, тъй също и всички, които редовно ще слѣдватъ.

Поръчки, придружени съ стойността, се испращатъ до Т. Ц. Трифоновъ, учителъ въ Руссе.

Редактори: Ив. Ивановъ, Т. Ц. Трифоновъ.
 Издателъ: Перець Иос. Алкалай.

(1—225—1)

По причина на празницитъ, вѣстникътъ излиза единъ день по-рано

БЪЛГАРИЯ И НЕЗАВИСИМОСТЪТА ѝ.

Отношенията на държавитъ помежду имъ сѫ пѣщо съвѣтмъ неестественно въ наше врѣме. Това—дипломатията, име на отношенията — е създадо цѣлъ редъ права и задължения, едно прѣзъ друго по-звучащи, а въ сжщностъ . . . много писани хартии. Четѣте международното право и ще намѣрите на първо мѣсто, че естественната, побудителната основа на това право лѣжи върху вроденитъ у човѣка чувства на хуманностъ, правда, върху вѣчнитъ принципи на съвѣстѣта и разума. И какви хубави, услаждающи правила и наредби се протакатъ върху тѣзи основа! Като четете човѣкъ тия права и задължения между народитъ, произлѣзли, разбира се, отъ велики умове на този материкъ, ще си прѣдстави Европа за рай, ако всичко това четете въ страната на дивитъ. Услуга, размѣна, приятелство, човѣколюбие—всичко, всичко, което единъ истинскій характеръ може да избобрѣти и изиска. Но поглѣднитъ на живота, поглѣднитъ на сжществующитъ отношения между държавитъ! Горчиво

разочарование: несправедливости, незачитания, безправствениостъ, груба сила, клания, убийства!.. Хуманнитетъ—това е прахъ въ очи!

И България спори съ тия писани хартии на рѣка, и тя иска право на основание на международното право! Празна и даже глупава работа!

Не, никога България нѣма да придобие своитъ народни права, никога тя нѣма да постигне своитъ естествени, общечовѣчески стрѣмления, до като се моли и се основава на международни права! Оная госпожа, нарѣчена Европа и титулована съ всевъзможни блѣскави прилагателни,—оная Европа не сжществуваша, тя не може да наложи изпълнението на „международно“ право, такава Европа не владѣе, не заповѣдва. Нема България се създаде отъ международното право? Нема Берлинскитъ конгресъ, като знатно дѣтище на международното право, направи това, което заповѣдаше правото? Нема съставитъ на конгреса се подчиняваше на международно право? Нема международното право е за хора, опрѣлни на пушки и ножове?

Тежко ни! Когато бѣхме робни,

ний скѣсахме ярема си отъ болки, а не хуманната Европа го скѣса; истинското международно право, поражающата правда запуши устата на претенциознитъ, „мѣрдавитъ кръгове“, търещи спокойствие макаръ и надъ трунове чужди, та се засрашихъ да ни противостоѣтъ.

Когато бѣхме робни ний се борихме съ угнѣтителя си при явна смъртъ, макаръ даже да се поддържаше отъ сжщото това фалшиво международно право нашия угнѣтителъ. А сега? Сега трѣбва да слушаме съ вѣти, да не търсимъ независимостъта си! Защо? Лошо, страшно било! Но гдѣ е това лошо? До като ний мирно вършимъ своитъ работи, никой не може да намѣри поводъ да се мѣси, а че ще бѣде у насъ всичко мирно—това и дѣцата разбиратъ, защото нѣма българинъ, който да не желае пълната си политическа независимостъ, вече тъй много оскъпнѣла. Кому ще уврѣдимъ? То се знае, че само Турция може да бѣде уврѣдена материално (морално тя не знае да се уврѣжда); но какво ще стори? Ако прѣкрати прѣдѣлитъ си, ще се види въ Анадола безъ всяко съмнѣние, защото именно тогавъ може да се отвърже възела—источникъ, тривѣковния, въпросъ. Какво ще стане съ насъ прѣдъ лицето на источния въпросъ—остава на втори все единъ и сжщъ планъ, когато, прѣди всичко, Турция вижда явната си гибель и не може да се вѣрва, че ще нагази прѣзъ прѣдѣлитъ си. Ако тя не виждаше гибель, още въ 1885 година, въ врѣме на съединението ни, щѣше да се вземе за оружие противъ насъ: тогава тя изгуби цѣла област и се обърна къмъ Силистѣ, които пѣкъ бързо-бързо разрѣшихъ въпроса. Даже война за равнобѣсие държехме и пакъ Турция, въ името на сжщи свои интереси, трѣбваше да се пазн отъ намѣса, и се опазн.—А помъ остане да се направиме за данѣта, ний вѣрваме, че България ще съумѣе да се споразумѣе. Нѣма съмнение, че ще има пакъ кой да подкороросва Турция, по това имаше и въ 1885 год., и то когато България бѣше въ немилостъ прѣдъ венчии.

Истина е, че отечественитъ интереси не трѣбва да се турѣтъ на „копецъ“, но, ако тия наши думи сѫ копецъ, интереситъ бѣхъ турѣни вече на много по-тънки копци до сега.

Македония, плачуца Македония е за „копецъ“! Нашата независимостъ не е нищо четвъртъ отъ напѣганията, които трѣбва да направимъ. Ако ний толкова много мѣдруваме прѣдъ явната си печала, какво ли ще правимъ за Македония, когато ще се нека отъ насъ да имаме сила и куражъ и да приемаме рискове? Турция се прави и ще се прави глуха още много, за да държи и смучи едната ни страна Като

прави тия жестокости отъ ново въ Македония, тя мисли, че ни плаши, за да не заявяваме правата си! А като е хванѣла сега двама души въ Цариградъ и искава само тѣхъ за убийца и съучастникъ на д-ра Вѣлковица, мисли да дигне гласъ, че ни е удовлетворила и че нѣмаме право да искаме нищо! Турско приятелство; и Россия удовлетворена, и България удовлетворена, т. е. и „питата цѣла и човѣкътъ ситъ“.

Трѣбва да разберемъ вече, че не можемъ да очакваме отъ Турция приятелство, колкото и да сме го желали. Такова приятелство, каквото е това, каквото показва тя, — не е приятелство, че и не ще може тя да ни го оказва—най-право, като вземемъ прѣдъ видъ настоящето „международно“ право. За туй трѣбва да се придържаме въ естественихъ си, народнитъ си, човѣческитъ си права и—нищо повече, докато ни чии народни права не настѣпваме. Отецеството налага длъжностъ на правителството, да избави страната отъ тая тревога и тревожни събития, и то трѣбва да изпълне тѣзи длъжности, да изпълне волята на народа, комуто служи.

ЮРИДИЧЕСКА АРЕНА.

ВЪРХУ ЧЛЕНОВЕ 21 и 23 ОТЪ ЗАКОНА ЗА НАСЛѢДСТВОТО.

Случва се, щото стара майка да остави безъ срѣдства на сжществуванье слѣдъ смъртъта на свой имотенъ синъ оставилъ едно или по-вече дѣца. Прѣди нѣколко нѣдѣли имаше въ Варна именно такъвъ случай: Умръ единъ младъ вдовецъ (40 годишенъ) отъ доста добро имотно състояние, придобито отъ самото него, слѣдъ когото остана майка му, една стара вдовица, и едно пегово дѣво годишно дѣтенце, което прѣди около една година наслѣди доста значителний майчинъ си имотъ, останѣлъ ней отъ баща ѝ, а сега наслѣди, съгласно съ чл. 21 отъ закона за наслѣдството, и всичкий бащинъ си имотъ, защото баща му умръ безъ да остави завѣщание; тъй щото неспособната за работа баба на дѣтето, майка на починалий имотенъ синъ, едва ли не станѣ просияния! И паистина, отъ какво щѣше да се поддържа старата злочеста майка, която имаше за свой хранителъ починалото си чедо, ако случайно нѣмаше тѣ отъ баща си въ наслѣдство едно малко лозье, отъ доходитъ на което ще може да прожитѣе до нѣгдѣ послѣднитъ си дни?

Нѣма да продължимъ тая си бѣлѣжка съ свои думи, като намираме по-цѣлѣсходно да въспроизведемъ, ако и въ съкратенъ видъ, слѣдний откъслекъ отъ една статия на единъ „юристъ-практикъ“, обнародвана въ „Судебная газета“ отъ 16 Февруарий 1892:

„Оная часть на Русския законъ, която се отнася до наслѣдуванье на въсходящитъ, струва ми се, иска сжщественно замѣнение.

Лицето отъ наслѣдство родителитъ слѣдъ умрѣли дѣца (ст. 1141, п. X, чл. 1) отъ една страна, е сжщественно чуждо на понятията на нашия народъ, и, отъ друга, то е дълбоко несправедливо. На насъ, юри

стити-практици, случва ни се не веднаж по дѣла за наследство да се стѣлно-вваме съ факта на смъртта на синъ, който остави живи родителитѣ си или едного отъ тѣхъ. Твърдѣ често умрѣлиятъ синъ бива единичката подпорка и хранителъ на челядта си и на родителитѣ си и, като умира безъ завѣщанне, оставя послѣднитѣ безъ всякакви срѣдства за живяне само. за туй, гдѣто, по закона, родителитѣ не наследяватъ послѣдната си, и *всичкиятъ имотъ на умрѣлиятъ синъ*, колкото голѣмъ и да е той имотъ, *минува къмъ дѣцата . . . или къмъ внуцитѣ*, при което нито дѣцата на умрѣлиятъ синъ нито внуцитѣ на послѣдний не задѣжава законътъ да поддържатъ бащата и майката, или дѣдото и бабата.

„Туй щото не сѣ рѣдкѣ примѣритѣ, гдѣто бащата и майката на богатъ синъ, умрѣлъ безъ завѣщанне, слѣдъ смъртта на сина, да ставатъ просици, а внуцитѣ . . да се располагатъ най богато.

„До колко понятното „родителитѣ не наследяватъ“ е чуждо на руския народъ, безъ да се глѣда на туй, че той законъ съществува въ Россия отъ 70 години насамъ, — говори това, гдѣто не съмъ могълъ да убѣдя нито единъ родителъ за туй прѣдписане на закона; само, когато влостестийтъ родителъ прѣмине всичкиятъ съдебни инстанции и наследѣ изгуби искътъ си, той се убѣждава, че наистина такъвъ законъ има, но, разбира се, не че той законъ е справедливъ.

И дѣйствително, въ самия коренъ на всѣкой такъвъ законъ лѣжка несправедливостъ. Тѣзи несправедливостъ най рельефно се види тогавъ, когато се случи, щото единъ баща, като се дръпва отъ своята работа, прѣдаде всичкия си имотъ на сина си, разбира се, безъ да вземе отъ него нѣкакъвъ документъ, а слѣдъ нѣколко години синътъ умрѣ и имотътъ на послѣдний прѣмине на неговитѣ дѣца, т. е. на внуцитѣ на бащата, а бащата остане безъ никакъвъ имотъ!

„Самийтъ животъ настойчиво писва да се измѣни нашиятъ законъ за наследство въ въсходящата линия тѣй, щото да се прѣдоставя на родителитѣ право да наследяватъ и тѣ, както бездѣтнитѣ си дѣца, така отчасти и онѣзи тѣхни дѣца, които иматъ свои дѣца и потомство въобще, толкова повече, че и западнитѣ законодателства признаватъ на родителитѣ такъвъ право на наследяване. (Побѣдоносцевъ, Гражд. Право, чл. 243)“.

Отъ своя страна добавяме туй, че говимата цѣль негли би се постигнала до нѣгдѣ, поне ако би се узаконило да се оставя на прѣживѣлитѣ родители, които сѣ безъ прилични на общественното имъ положение срѣдства, правополюванье отъ една, опрѣдѣлена по постановление на надлѣженъ съдъ, частъ отъ доходитѣ на имотитѣ на починалитѣ имъ спнове или дѣщери, до ветѣвянето на внуцитѣ на такъвѣ родители въ свършенъ полѣтие, съ което да се поражае наложително, подъ страхъ на наказание, за-

дѣлжение за внуцитѣ да поддържатъ дѣдитѣ и бабитѣ си, както налага това чл. отъ Мировиѣ Наказателенъ Уставъ за дѣцата къмъ родителитѣ имъ.

К. И. М.

СЕДМИЧНИ БЪЛЪЖКИ

В Ж Т Р Ы Ш Н И

Съ единъ докладъ до Негово Ц. Височество отъ *Главния Воененъ Прокуроръ* се иска утвърждение на издаденото отъ Руссен. Воененъ Съдъ рѣшение, да се възстановятъ отнѣтитѣ граждански и политически права на рѣшителя отъ Николаевската община (Варненска околия) Д. Добрева. („Държ. Вѣстникъ“ бр. 66).

— Главниятъ Равнитѣ въ България, д-ръ Дръ Данковъ, си далъ оставката, която била приета отъ г-на Министра на Външнитѣ Работи и Пенсийницата, и на мѣстото му билъ възведенъ за Главенъ Равнитѣ г-нъ Момѣ С. Таджеръ.

— Руссенското Градско-Общинско Управление е почнало да издава свой органъ: „*Руссенскій Общинскій Вѣстникъ*“, който щѣ да излиза всѣка сѣбота въ малъкъ форматъ, а абонментната му стойностъ струва 3 лева за год.

Споредъ този вѣстникъ, Руссен. Град. Общ. Управление е прѣдвидѣло въ расхода си еп. бюджетъ една сума отъ 5000 лева за поддържане библиотека въ града.

— Чуватъ се оплаквания по доставянето на десетичнитѣ храни. Търговци, които сѣ купили храни отъ правителството, правили спѣнки при приемането за недобро-качественостъ на хранилѣ и пр., като и отбѣгали върмето на приемането. Сжидността на работата е била, споредъ както ни съобщаватъ, че цѣнитѣ снадѣжки сега при приемането на хранилѣ.

Нѣма съмнѣние, че това е тежко, но въ всѣки случай финансовитѣ власти би трѣбвало да бждатъ все пакъ точни и справедливи въ распоряжаваната си по прѣдаването, като не допускатъ, да ставатъ загуби на дин и добитѣкъ за носачитѣ.

— Споредъ едно обявление въ „Свобода“ (брой 773), читалището въ с. Българско Сливово подъ пазване „Киментъ“ се закривало и подаритѣ щѣли да се повърнеатъ!

Много хубаво! Въместо да се устройватъ повече читалища, устроеното се растура! Каква ли причина ще да е таа, които е докарала растурието и колко ли ще да го оправдава ти? — Да ли не е общата болѣсть: залавяме се съ гюрютни до Бога за нѣкаква общеползна работа, почнемъ и послѣ — тоаи добръ, оня лошъ, та всѣкой на една страна теги? . . . Кога ли ще почнемъ да глѣдаме съ усърдие на общественитѣ си дѣла!

— По поводъ на справка отъ администрацията ни въ тукашната Телегр. Поч. Станция за нѣкои оплаквания отъ абонати, че получавали слѣдъ 4-5 дни или никакъ не получавали нѣкой брой отъ вѣстника ни, г. Подначалникътъ на станцията отговорилъ, че който има загубенъ или на връме не пристѣ брой да се *оплаче въ книгата за жалби въ станцията, та да може да се изслѣдватъ и намиратъ причинитѣ*.

Това срѣдство и ний виждаме за редовно и практично, за туй, при случай, прѣпоръчваме го на абонати изъ книжеството да се оплакватъ въ станциитѣ на мѣстожителството си. Така ще може да се намѣри края колко годѣ. Не се искатъ и нѣкакви разноски.

ПОДЛИСТНИКЪ

ЕДИНЪ ВИДЪ КНИЖОВНИ БЪЛЪЖКИ.

Мисълъ. Списание за наука, литература и критика. Кн. V. 1 Мартъ 1892 год. (Рецензия по подражание на единъ „Свободинъ“ рецензентъ за сжщото списание. (Броеве 732 и 733 отъ „Свобода“).

Прѣдъ очитѣ ни е петата книжка на „Мисълъ“. И какъ можѣ да доживѣе това списание до петата си книжка, когато г-нъ К. съ рецензията си въ „Свобода“ доказа по единъ най-очевиденъ начинъ, че тамъ, дѣто се сгруппиратъ да работятъ задружно „*двама началници на отдѣления въ министерство, двама професори отъ Висшето училище, единъ главенъ инспекторъ на Просвѣщеніето, единъ директоръ на гимназия и пр. и пр.* — нищо друго не може да пвлѣзе, освѣнъ едно „недоносче“; (чудимъ се какъ министритѣ сѣ назначаватъ такива хора на служби!) тѣй щото, ако държавнитѣ служби на редакторитѣ на „Мисълъ“ не задѣлваха извѣстна категория лица да купуватъ това списание, едва ли би се намѣрило нѣкой ахмѣкъ да си даде паритѣ за третия . . . туй—да рѣжъ . . . шестия му брой. Писачитѣ въ това списание, слѣдъ като съзнаха съ хули и ругани, нарѣчени *критики*, всички издания, които можеха да имъ отнематъ нѣкой кулуватъ, очистиха си по този начинъ полето, за да разиграватъ сами свои пустаа конъ, т. е. „Мисълъ“. Това не е нищо друго, освѣнъ една сврейска спекулация: да съспивашъ прѣдварително съперницитѣ си съ своята гешовтарска спекулация, за да продавашъ отсѣтитѣ самъ, — „безвѣстностъ, която могатъ да извършатъ само хора, които сѣ ходили въ Европа“.

Туй рѣкохме ли веднажъ,—нека вземемъ сега и *повержението* да разглѣдаме съдържанието на V-та книжка, дѣто сѣ наредили толкова високи имена. Ще подкачимъ отъ самото начало и ще искарме до край.

Най-напрѣдъ стои стихотворението на П. Славейкова: „*Царъ Крезъ на кладата*“, — стихотворение, въ което всичко има, освѣнъ онова, което трѣбва да има. И какъ може да го има *онова нѣщо*, когато П. П. Славейковъ е едно младо и сакато момче: то едвѣмъ върви, та стихотворение ли ще ти пише! И за Креза ли намѣри да пише? Ний царѣе нѣмаме ли? Ами царъ Асенъ, ами царъ Крумъ, ами царъ Самуилъ и пр. пр.? Но тѣй е то, когато у човѣка нѣма нито капка любовъ къмъ отечеството.

Д-ръ А. Оѣн трѣбва да е нѣкой смахнатъ докторъ, какъто сѣ всички доктори, особено тѣзи, които сѣ били въ Европа. За доказателство на нашето мнѣние служи темата, която се е завзелъ господство му да развила въ „Мисълъ“. Д-ръ Оѣн иска да ни говори за „влиянието на Германия върху Франция въ най-ново врѣме“. Това е такъвъ единъ тънъкъ и деликатенъ въпросъ, щото за него, освѣнъ кѣмъ Бисмарка и, може би, сегашния канцлеръ Каприви, нѣда ли ще е нѣкой другъ въ състояние да говори. Кой е Д-ръ Оѣн? Какъвъ му е занаятътъ? Ако да бѣше той човѣкъ съ чистъ косъмъ, не щѣше да се подписва съ чуждо име. Какъво ще рѣче то: Оѣн? Пусто дърво!

„Призрацитѣ“ на К. Величкова сѣ наистина „призраци“. Този човѣкъ си въобразилъ, че е поетъ, и пише ли, нише. Слѣдъ като му не стигнаха многоточията въ България, той се отчал и замина за Италия, отдѣто написа въ в. „Денница“ нѣколко нѣкому неупотребни „писма за Римъ“. Сега пъкъ се заловилъ да пише призраци. А каква цѣль гони съ тѣхъ? „Вие не знаете, но азъ намирамъ“, че тѣзи „призраци“ могатъ само да развратятъ и безъ това слабоуменитаното наше общество, което е нависнало да глѣда на нѣщата прѣвъ просто стѣкло; то не умѣе още да намѣра тайния смисълъ на поетическитѣ творения, а ги поглѣща тѣй, както сѣ си нагладѣ, и какво се получава въ резултатъ? Развратъ. А кой е причинителъ на този развратъ? Хора, като К. Величкова, за които нищо свято не е останало: ни народъ, ни отечество — нищо, нищо.

М Ъ С Т Н И.

ЯЗНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Учителскитѣ съветъ при Варненскитѣ Первоначални Общински училища и Забавачницитѣ, счита за своя приятна длѣжностъ да изрази сърдечната си благодарностъ къмъ Г-НА ВЪРБАНА ПАПАНЧЕВЪ за подаренитѣ му, по случай именний му день, въ полза на „Фонда за помагане на бѣдни ученици и ученици“, двадесетъ и петъ (25) лева.

Примѣрътъ на г-на В. Паланчевъ заслужава и необходимо е да се вземе въ внимание отъ страна и на другитѣ почитаеми граждани и граждани, съ което не малко ще спомогнатъ на съвета за прѣспѣването на това му трудно, но свято прѣдприятие — образуването фондъ за помагане на бѣдни ученици и ученички.

Прѣдседателъ на съвета,
главенъ учителъ: И. Г. ОБРЪШКОВЪ.
Чл. Секретаръ: Н. СЛАВЕВЪ.

— На 6-й Априлий вечерта ще има балъ въ салона на тукашното Военно Собрание.

— До колкото се научихме, прѣдето да се разглѣждатъ нѣкаквито проекти за кадетския планъ на нашия градъ, по обявлението съ врѣме на общинското ни управление. Нѣмаме ли право да кажемъ, че управлението върши тѣзи работа *безъ тѣгъ*? Управлението обяви, че който се наема иска се залови да направи кадастралния планъ, когато трѣбваше да обяви, че, който *малолѣдѣ*, ще му се възложи правенето на кадастралния планъ, т. е. да се направѣхъ по-напрѣдъ поемнитѣ условия отъ нѣкой специалистъ за кадастралния планъ. та тогава да се обяви тѣгъ. Тѣй става, мислимъ, и въ другитѣ наши грѣдове. Сега сѣ се показали 99 турини прѣдложения за плана и едно отъ друго съвсѣмъ различни. Напр., единъ искалъ 150,000 лева, другъ — 30,000 лева, третий — да служи съ плата до като свърши!

Обръщаме вниманието, комуто се слѣдва, върху тѣзи страна на работата съ плѣно настояване въ прѣдлитѣ на градскитѣ интереси.

— Чело ли е нашето тукъ интеллигентно общество едно обявление въ в. „Свобода“ отъ дружеството „*Червенитѣ Кръстѣ*“ въ Балбанаръ? Ами нашето село е лишено отъ такова нѣщо. Защо ли?

— Расправятъ ни, че не било възможно да се устрои въ града ни пазаръ, защото имало износъ, та меситѣтѣ ходѣли въ селата да купуватъ, та за туй селенитѣ не дохождали да продаватъ!

Ами Русчукъ защо има пазаръ? Не е ли и той износенъ градъ? Ще се повърнемъ.

ПИШАТЪ НИ ОТЪ:

Варна. Г-не Редакторе! Въ минѣния 38 брой на издаваната въ Варна вѣстникъ „Черно Море“ срѣщамъ една кѣлвета противъ мене: уаъ че азъ, въ качеството си на бирникъ при тукашното общинско управление, съмъ се билъ ползувалъ при заплащането нѣкому отъ общинската касса. Този, който ви е съобщилъ тѣзи „новина“, ме ще е билъ твърдѣ на ума си, когато мѣ смѣтаросвалъ, тѣй като човѣкъ съ здравъ разумъ не може да допусне, че единъ чиновникъ, който е въ състояние да даде гаранция за себе си отъ 20,000 лева съ *свои собствени имуществъ*, нѣма да иска да се компрометира за 40—50 стотинки, както кѣлвети господство му—вашия дописникъ. И азъ, ако не подитамъ сждебно прѣспѣване за тѣзи кѣлвети, то е само за това, че мѣ считамъ като плодъ на единъ не състоятеленъ мозъкъ.

По това може да се сжди, като какъвъ човѣкъ е Д-ръ Кръстевъ, като е събралъ около себе си да му пишѣтъ *безплатно* хора, като П. П. Славейкова и К. Величкова—единия сичатъ, едвѣмъ върви, а другия безправственъ до най-висша степенъ, та го е срамъ да се яви въ България. Какъво списание може да бжде то, когато се списва отъ такъва личности!

Нѣкойси Н. В-скитъ сѣдѣлъ, та написалъ и той стихотворение:

Замисленъ (кай) стоаъ азъ на ерѣния брѣгъ,
И глѣдамъ на горекитѣ листи.

Много интересно! Вижда се, колко Д-ръ Кръстевъ отбира отъ поезия, та е напечаталъ въ списанието си такова стихотворение. Авторътъ му трѣбва да е нѣкой студентъ, който щомъ се върне въ България, ще иска да стане министъръ.

И другитѣ двѣ стихотворения: едного, „Пѣлъ Халека“, другото „Ней“ — не сѣ по-добри. Единия поетъ казва, че

Скърбѣта умрѣла . . .
—туй го билъ той сънувалъ. Другия пъкъ казва:

Въ очитѣ ми (кай) вече притѣмъ.
И слава Богу! България ще се отърве отъ единъ недоуменъ и самозванъ поетъ.

При всичко, че обѣщахме въ начало да разглѣдаме книжка V отъ „Мисълъ“ отъ единъ край до другия, ний прѣкъсваме разбора на останалитѣ статии и стихотворения, за да набѣгнемъ еднообразното, което може да оързне на читателя. За това ще кажемъ общото си заключение.

Книжка V (а сжщо и другитѣ книжки) отъ списанието „Мисълъ“, което се редактира отъ Д-ръ Кръстевъ и нѣколко смахнати началници, професори и директори, е нищо друго, освѣнъ едно „недоносче“, защото друго нѣщо не може асѣ да се роди отъ началници, главни инспектори, професори, и директори. (Чудно нѣщо, какъ министритѣ сѣ дали такива голѣми служби на тѣзи хора, които сѣ се повели по ума на единъ лудъ докторъ и съ него заедно

Примѣте, Господине Редакторе, увѣрения въ моето къмъ васъ почитание. П. Яновъ.

Варна, 1 Априлъ 1892 година.

Добричъ. Тукашната полиция прѣди нѣколко врѣме хванѣ едни отъ *первѣти* съ добра репутация прѣдъ населението търговци, като продавали на едро спиртни пития, безъ да прѣтѣжавали споредъ закона *патентъ*!

— Тукашнитѣ учители и учителки съ ученицитѣ и ученичкитѣ ходѣли на расхода около града, а на другия денъ глѣдаме много дѣца простудени. Значи, г-да въспитателитѣ сѣ глѣдали своето удоволствие повече, отколкото и крѣжитѣ за врѣмето същества—дѣцата.

О. з.

Провадия. Минѣлата година съпругата на нѣкойси Ангелъ Златевъ пѣзъ с. Новосело роди *три момчета* здрави, но отъ послѣ двѣтъ се поминѣхъ; а сега на братѣтъ на Ангела, живущъ въ Косовецъ, Новопаз. околия, се намѣрили *три момичета*, които били здрави и чисти — вече три недѣли, та и майка имъ била въ здраво положение.

— Панаирѣтъ, който всѣка година се отвари на Върбница, тая година се указа много слабъ, но вчера и днесъ (1 Априлий) пѣ го бива. Вчера панаирѣтъ биде посѣтенъ отъ Окр. Управителъ г-на Драсова, заедно съ нѣколко чиновници и консули, и съ вечерния тренъ си заминахъ за Варна.

Едно е лошо, че много злоупотребления ставатъ съ килограмитѣ. На всѣкъдѣ слушатъ да се одумватъ: каква е тѣзи работа, салунѣтъ и солѣта и съ старата око толкова се дѣважъ и съ новата — съ една много малка разлика. Тѣй сжщо и съ метрѣтъ е неразбори. Когато на друго врѣме не могатъ да си смѣтатъ хората, сега по панаира помислѣтъ си какво ще бжде, особено съ еврейтѣ, които тѣзи година не глѣдатъ ни банрама си, ни нищо: отворихъ дюгегенитѣ си всички, когато друга година не правѣхъ това.

№ 3.

Г-не Редакторе! Ако г-жица Райна Икономова казва право за дрѣхитѣ на дѣцата отъ I дѣвич. классъ — пардонъ! Но кой е казалъ на манифактурѣджията, да гетнѣтиса два—три топа кафенино мерина по 1 л. 30 ст. метрѣтъ на еднакви дрѣхи на ученичкитѣ? Доста е, че се вразумила, а защо се още и обажда.

Z.

ИЗВЛЕЧЕНИЕ

отъ Правилника за първитѣ мѣстни земеделческо-промишлени изложения въ Пловдивъ и Руссе.

(Продължение отъ брой 38-й)

2) За тия стопани, които сѣ въвели нѣкой по-усѣвършествувани земеделчески съчива, било по обработване на земята, било по прибиравне и приготвяне на храната, както и за тѣзи, които сѣ въвели нѣкои нови снаряди и машини по разнитѣ други отрасли на стопанството (по копринарството, овоцѣрството и сушенето на овоцината, по млѣкарството, сиренарството, по обработване и рязане на тютюна, по пчеларството и пр.) и които сѣ употребували тия снаряди най-малко двѣ години, се прѣдвиждатъ слѣдуюцитѣ награди:

а) Златна медаль съ дипломъ и 500 л.
б) „ „ „ „ „ 400 л.
в) „ „ „ „ „ 300 л.
г) Сребърна „ „ „ „ 200 л.

срамѣтъ и народъ, и отечество! Като че нѣма други хора за тѣзи сжщитѣ служби! Чудно нѣщо, наистина!

На свършване, не можемъ да не споменимъ слѣдното: Д-ръ Кръстевъ, да рѣчемъ, е лудъ, ами какъ тѣй сѣ се повѣжилъ по ума му другитѣ (особено г-нъ Уста Генчовъ), които иматъ претенцията да не сѣ до тамъ луди! Или трѣбва да се оправдае българската пословица: „Лудъ свири, лудъ играе“?

Това е то чувството списание „Мисълъ“, което причини толкова излизни приказки, прѣдположени, надѣжди. Ама право си казва нашата философия: „Чуешъ ли много ягоди, голѣма кошница не носи.“

Комита гявурю.

ДОКТОРЪ СЪМЪ АЗЪ.

Докторъ съмъ азъ. Да, и твърдѣ на мѣстото си е, гдѣто тѣй се е наредило, щото единъ ученъ човѣкъ да има титлата на ученостъ, да има какъ да се разбира, че е съ *висше* образование, за да се уважава. О, образованно, образование! Не напразно те убожаватъ тебе всички; не напразно ти се поклѣнятъ, търсятъ те, искатъ те, потребенъ си на свѣтъ! Прѣдставямъ си азъ, какво щѣхъ да бждъ, ако не бѣхъ образованъ: сиѣ на родителни-селени, училъ отечествоведение и прч. буквари отъ отдѣленията, щѣхъ да гонѣмъ говедата или овцитѣ на поле, па, може би, щѣхъ да бждъ сега нѣкой селеникъ дошѣлъ съ кола дърва на пазара въ града. Ами тѣй? Ето ме: учихъ въ гимназия, ходихъ въ Европа, слѣдвахъ двѣ пѣли години по правото и, слава Богу, сега вземамъ триста и толкова лева на мѣсецъ, че и всѣкой ми спали шапка и прави пѣтъ. Какъво е туй — животѣтъ? — Не ли е вѣсичко за охолно прѣкарване? Свършено — азъ съмъ обезпеченъ.

Но да ли все тѣй ще върви? А защо—не? До като Д-ръ Петровъ е главенъ секретаръ, азъ нѣмамъ страхъ ни отъ понижение, ни отъ уволнение, ни отъ прѣмѣтане, защото той обича *всички*.

А) „Десет сръбърни и двадесет бронзени медали без парични награди.“
3. За тия, които се занимават с изработване на по-усъвършенствувани земеделчески и въобще стопански снаряди и съжива и които сж упражнявали това въ продължение на двъ години, като занаятъ, отъ който сж се прѣпитавали, се прѣдвжидатъ наградитъ:
а) Златна медаль съ дипломъ и 500 л.
б) „Сръбърна“ „ „ „ „ 300 л.
в) „Сръбърна“ „ „ „ „ 200 л.
г) „Сръбърна“ „ „ „ „ 100 л.
е) Три сръбърни и петъ бронзени медали безъ парични награди.

4) За ония, които сж свършили мѣстнитъ земеделчески и занаятчийски училища, както и за тия, които сж свършили специални и частни занаятчийски заведения въ странство и които сж упражнявали самостоятелно (не на държавна и общинска служба) и непрѣкъснато своето занятие, най-малко двъ години до откриването на изложението, се прѣдвжидатъ наградитъ:
а. Златна медаль съ дипломъ и 1000 л.
б. „Сръбърна“ „ „ „ „ 800 л.
в. „Сръбърна“ „ „ „ „ 600 л.
г. „Сръбърна“ „ „ „ „ 400 л.
д. „Сръбърна“ „ „ „ „ 300 л.
е. „Сръбърна“ „ „ „ „ 200 л.
ж. Петъ сръбърни и 10 бронзени медали безъ парични награди.

Чл. 34. За удостоверение истинността на изобренитъ въ чл. 33 успѣхи и подобрения, трѣбва изложителитъ да да се снабдятъ съ свидѣтелства отъ мѣстнитъ общини, потвърдени отъ надлѣжнитъ околийски комиссии и тия да испращатъ до распоредителнитъ комиссии при изложението. По мимо това трѣбва:
а) Планове за изби и инвентаритъ на винарскитъ заведения да сж завѣрени отъ мѣстнитъ общински управления;
б) Свършившиятъ занаятчийски и земеделчески училища трѣбва да доставятъ, ведно съ свидѣтелството, че сж упражнявали занаятъ си или земеделството най-малко двъ години и завѣренъ прѣписъ отъ дипломъ, или свидѣтелствата си отъ училищата, или заведенията, гдѣто сж се учили.

ГЛАВА VI.

Права и задължения на изложителтѣ.

Чл. 35. За мѣсто въ изложението изложителитъ нѣма да илащатъ нищо.

Чл. 36. По българскитъ държавни желѣзници ще се прѣнасятъ безплатно всичкитъ прѣдмѣти, прѣдпазнични за излагане. За прѣнасяние прѣдмѣтитъ за изложението, както и за пкитицѣ — изложители и посѣтители, по мѣстнитъ и чуждитъ желѣзници и паракоди, ще се направятъ нуждитъ постѣпки за възможното намаление на тарифитъ.

Чл. 37. Ще се позволява на желающитъ изложители да излагатъ въ общитъ адания на изложението и въ по-голѣми отъ прѣдвиденитъ въ гл. II чл.

10 количества въ слѣдующитъ прѣдмѣти:

1. Гюлово масло въ стѣклата;
2. Тютюнъ на листи, рязанъ и кутин съ цигари;
3. Вина, ракии, разни ликери, искусственни минерални води, лимонати прч.
4. Разни цѣвта;
5. Слануени и разни парфюми;
6. Сладкарски произведения;
7. Килими, черпичи и разни тъкани и шити рачни издѣлия;
8. Плетарски издѣлия (кошнички и панерчета);
9. Гръбчарски издѣлия;
10. Кулумджийски и мѣяреки издѣлия;

Дребни издѣлия отъ дърво, желѣзо, рога кость, сидефтъ, сѣрма и прч.
12. Арестански издѣлия;
13. Мебели и разни къщичи украшения.

Забѣлжка. Съ изключение на тютюневитъ листи другитъ прѣдмѣти могатъ и на дребно да се продаватъ, само ако съ това не се разваля декорацията на изложението.

Изложителитъ на тия прѣдмѣти трѣбва да заявятъ изрично за това още въ прѣварителната декларация.

Чл. 38. За нареждане прѣдмѣтитъ въ изложението частнитъ изложители трѣбва да се споразумяватъ съ распоредителнитъ комиссии.

Чл. 39. Всичкитъ шкафове, стѣкла, кутини и прч., нуждни за излагане на прѣдмѣтитъ, както и тѣхното инсталиране, частнитъ изложители трѣбва да направятъ на свои разноси.

Чл. 40. Ако нѣкой изложителъ поиска да изложи такъв прѣдмѣти, които по обѣмъ и количество завзематъ много мѣсто (съ изключение на добитъкъ), той е длъженъ да построи на свои разноси нужното помѣщение (павильонъ, барака, платнени тенти и прч.) като заяви за това на врѣме чрѣзъ прѣварителната декларация.

Чл. 41. Правителството и распоредителната комиссия не взиматъ върху си никаква отговорност, ако нѣкоя машина въ дѣйствието си поврѣди нѣкого отъ посѣтителитъ, или отъ прислугитъ; въ такъвъ случай е отговоренъ самъ притежателъ на машината.

Чл. 42. Слѣдъ закриване на изложението, прѣдмѣтитъ, доставени чрѣзъ околийскитъ и окръжни комиссии, ще се повръщатъ, ако сж за връщане, пакъ чрѣзъ тия комиссии на притежателитъ имъ.

Чл. 43. Частнитъ изложители сж длъжни, най-късно до единъ мѣсецъ слѣдъ закриването на изложението да прѣбератъ сами или чрѣзъ свои упълномощени хора прѣдмѣтитъ си; прѣдмѣти, неприбрани въ тоя срокъ слѣдъ закриване на изложението, ще се продаватъ за въ полза на изложението.

КНИЖНИЦА

НОВИ КНИГИ И СПИСАНИЯ.

Получени сж въ редакцията слѣднитъ нови книги и списания:

- 1) „Звѣздица“, мѣсечно иллюстрирано списание за дѣца. Год. I, книжка IV. Редакторъ Н. Вълковъ. Абонаментъ за година 2 лева.

Съдържание: 1) Христосъ въскресе! (начална картина) 2) Симидената кукла (съ картинка). 3) Умната ябълка (съ картинка). 4) Честната Пѣвтанка (съ картинка). 5) Мѣсецъ Априлъ (стихотворение). 6) Признателниятъ лъвъ (съ картина). 7) За българското въстание въ 1876 год. 8) Тодоръ А. Каблешковъ (съ портретъ). 9) Писани ябѣ (съ картина). 10) Отъ кога е останалъ обичаитъ да се даватъ на Великъ-денъ чървени ябѣ. 11) Вършица (игра). 12) Рубини и задачи (съ картинка). — София.

2) „Семейния животъ“, *несовитъ радости и скѣрби*. Начала отъ житиенска мажростъ за мажрѣтъ и женитѣ. Съставена по английскитъ, рускитъ и французски знаменити писатели. Прѣвелъ и издава *Илия М. Добрева*. Книжка пета и шеста. Варна. Печатница на А. Ниче. 1892 г. Намира се за продаж въ книжарницитъ на г-да В. Божановъ и А. В. Велчевъ, и у прѣводата — Варна. Цѣна за 6-тъ книжки е 4 лева.

3) „Свѣтлина“, мѣсечно иллюстрирано списание за наука, искусство и индустрия. Год. II, книжка III. Редакторъ-издавателъ *Ю. Мисакиловъ*. Абонаментъ за година 15 лева за ученици 12 лева. **Съдържание:** *Портрети и картини:* Д-ръ Георг. Вълковичъ. Съзидателъ прѣдъ Народното Събрание; новото помѣщение на Книжковото Дружество; церемонията при откриването на Народното Събрание; закриването на послѣдната сесия на Народното Събрание. Г. П. Димитровъ, новия дипломатически агентъ въ Парижъ; Генералъ-Маиоръ С. Муткурв. Околноститъ на София; Драгалецъ, Бояна, Цованъ-ханъ. Д-ръ К. Минхайковъ. Водопадъ при Костенецъ-Баян. Една дърворѣзница около Самоковъ. *Тексти:* Биографитъ на Д-ръ Г. Вълковичъ, П. Димитровъ, Генералъ-Маиоръ С. Муткурв, Д-ръ К. Минхайковъ. Змнитъ въ Орегонъ. Общитъ смисълъ на Дарвинизма, отъ Д. Ц. Котловъ. Нѣщо по Телефона и Фонографа, отъ Г. А. Хронологическа история на електричеството, галактика, магнетизма и телеграфитъ. Исторически данни за бирата, отъ Р. Околноститъ на София: описането на с. Бояна, Драгалецъ и Ново-хавански кервансарай. Музика: откъсѣтъ отъ операта Промъ. (Casta diva che inargent). Научни новини: свѣрхостѣта въ Буда-Пеша; инфлуенцата и смъртността; интелигентността на мравкитъ; народонаселението въ Франция, отъ Марковъ. Загмненитъ на мѣсечината К. Г. Какъ се приготвяватъ солениитъ свински мѣса въ Америка, отъ В. В. Трихинитъ, прѣв. Г. К. Кургуновъ. Ново пѣлтоядно растение. Хроника. Пощенско-Телеграфний музей въ Берлинъ, отъ Т. Минковъ. Метеорологически бюлетинъ. Библиография. — София.

СМѢСЪ.

„Великий“ Наполеонъ и вѣстникитъ. Императоръ Наполеонъ I не обичалъ вѣстникитъ и заприщавалъ ги при всѣки удобенъ случай. На 28-и Септември 1811 год. въ полуофициалний органъ „Journal de l'Empire“ било е обнародвано едѣлното-правителствено обявление: „Отъ 1-и идущий Октомври въ Парижъ ще излизатъ само 4 ежедневни вѣстници: „Le Moniteur“, „Le journal de l'Empire“, „La Gazette de France“ и „Journal de Paris“, които ще се ограничаватъ изключително само съ съобщенията на политическитъ новини“. За тѣзи четири пазания е съществувало, все пакъ, въ тогавашното Министерство на полицията особено отдѣление по дѣлата на печата.

Спиритически вѣстникъ. Несъмнено е, че между спирититъ има масса душевно-болни. Трудно е да се допусне друго прѣдположение, когато четешъ, на примѣръ, за единствения по своя родъ спиритически вѣстникъ „Небесний Градъ“, който излиза въ Нью-Йоркъ. Въ заглавието на този вѣстникъ, съпериначающъ по раз-

мѣра си съ „Times“, е напечатано: „Единственъ спиритически органъ, който получава телеграмни непосредствено отъ почившитъ духове“. Изъ колонитъ на този органъ ще намѣримъ статии съ такива подисии, за които коя да е редакция би дала всяког. Мистеръ В. Шейспиръ се признава, напримѣръ, въ дълго послание по грѣховетъ си въ младина: кървавата трагедия „Титъ Андроникъ“ билъ усвоилъ за себе си отъ нѣкой юноша Лоренсъ, който билъ далъ на поета ръкописа си за прѣгледжане, а послѣ туй умрѣлъ. Има съобщения и отъ Гете, отъ Вашингтона, отъ Шиллера, отъ Сократа, отъ Фридриха Великий и т. н. Ако не знаещитъ мисли, че редакцията на „Небесний Градъ“ е организирана нѣкакъ особено, той се много мами. Вѣщо е устроено здраво и практично. Въ първия етажъ на зданието въ многолюдната улица „Вильямстритъ“ се помещава редакцията и печатницата. На масата на редактора, обикновенъ смъртенъ, човѣкъ съ тѣло и кости, се намира телеграфически апаратъ, жинитъ на който пазлятъ прѣзъ пода (тавана) и тамъ се свършватъ въ видъ на грѣмоотводъ. Когато желе да вѣстни въ съобщение съ умрѣлитъ си сътрудници, редакторътъ пише своя въпрос на нарче книжка по адреса на Вашингтона, Плушарха и прч., запечатва го и го туря въ апарата. Слѣдъ петъ минути се чуватъ обичнитъ телеграфни удари и остава само да приема депешата отъ задробиный мѣръ и да ѝ напечати. Тѣхната телеграмми, освѣтъ своята необикновенност, иматъ и туй прѣимушество, че редакцията, трѣбва да се върва, неплаща.

Африканска благодарностъ. Слѣдующитъ курьозъ се е случилъ съ Д-ръ Робертъ Филкинъ, известенъ пктемественикъ по Африка. Д-ръ Филкинъ отишълъ у *Кралъ Угантъ Мтеза*, който въ това врѣме страдалъ отъ нѣкаква болѣстъ, и, по желанието на Краля, почналъ да го цѣри. Когато Мтезъ се почувствувалъ, че е здравъ, рѣшилъ, въ знакъ на благодарностъ къмъ Доктора, че го е пѣцѣрилъ, да го отсѣче главата. Обаче Д-ръ Филкинъ убѣдилъ Краля Мтеза, че не е още добръ оздравѣлъ и Мтезъ се съгласилъ съ него, като отерчилъ денъ на убийството, догдѣто съвършено оздравѣлъ. Слѣдъ нѣколко врѣме Мтезъ рѣшилъ, че е вече напълно излѣкуванъ и че е врѣме да пристѣпи къмъ отсѣчането на главата на Доктора, като го е лѣкувалъ. Явно било, че нищо не ще го спаси. Но въ този часъ той си спомнилъ, че Еминъ Паша му разказвалъ за барутния складъ на Мтеза. Той заявилъ на Мтеза, че ако го убие, той, Докторъ Филкинъ, ще прати грѣмъ върху барутния му складъ. Мтезъ недоверчиво го попиталъ „знаешъ ли, гдѣ е този складъ“. Докторъ Филкинъ му пошепналъ на ухото: „Барутниятъ складъ е скритъ подъ вашия харемъ“. Мтезъ се уплашилъ но все още се показвалъ като че се съмнѣва. Но когато наслѣдующий денъ се подигнала случайно си на буря и паднѣло грѣмъ, както се чуло, близо до харема, то Мтезъ безусловно повѣрвалъ въ способността на Докторъ Филкина, че може да испраща грѣмъ, и му подарилъ живота.

ОБЯВЛЕНИЕ

Нампратъ се въ депозитъ за продажъ съ най-умѣренна цѣна теглилки черни за децимали по 1/2 кило до 10 кило, и за децимали да теглѣтъ отъ кило 5 до 200. Порѣчката най бързо ще бжде пратена.

Руссе, 12 Мартъ 1892 г.

Т. Стефановъ.

(3—215—3)

тъ доктори на правото и юристи и никога не ще ги постави даже равни съ каквито и да сж практики-сѣдни. И така трѣбва да бжде, разбира се. Тѣ, практицитъ, бѣха до като нѣй дойдѣ. Тѣ, безъ съмнѣние, ще се понижаватъ, до като се истирѣтъ съвѣтъ, защото и смѣнитъ сж тѣ, когато има юристи. На-ли-ги-гдѣ-дамъ: още даже *презумция* не знайтъ що значи! Ами ония-мити термини по правото, ония правила на правото, на римското право, на грѣцското право! Ехъ, двъ години съмъ ги училъ пуститъ му термини.

Да, практицитъ трѣбва да се махнатъ и тогазъ сигурно нѣй че държимъ правосѣдието. Нека се мислятъ тѣ за каквито цѣтъ, но не могатъ да се борятъ съ юристъ. Сѣлѣхъ ми се тѣ даже напѣдѣ, че не съмъ можалъ да напиша опрѣделение, пѣкъ съмъ училъ правото! Глупци, като че тия канцелярски машинални работи, съмъ училъ азъ тамъ! — Ха, ха, ха! А когато сѣга пишѣ присѣди съ цѣли фрази въ френски и латински термини по правото, не смѣятъ да подписватъ, защото не знаятъ, какво пише! Мълчете си баремъ, като сте прости! — Тѣй, тѣй, тѣ трѣбва да разберѣтъ, че не е мега човѣкъ юристъ. Кажешъ му нѣщо отъ правото, като благодаренъ човѣкъ, който желе да научи другаря си, а той ти се испрѣчва съ български закони и се смѣе, че сждопроизводствениитъ български термини не съмъ знаялъ! Каква пикла глава! Гдѣ ще знае той, че юриститъ не учатъ глупоститъ на нѣкои недоушливи наши практици, които сж взели и натикали русски термини или исковали български думи въ законитъ, нито пѣкъ, че юриститъ не учатъ машинални работи, като сждопроизводствении обряди и правила за всѣкога еднакви, ами учатъ всичкитъ права на свѣтътъ и, слѣдователно, коренитъ на всичкитъ закони. Не прѣсмѣнѣватъ тѣ, че азъ направно отъ училището, хемъ военното, вѣздохъ въ правния университетъ и сѣга вече разбирамъ, що е право. Разбира се, че може единъ юристъ пзведѣжъ да прави рѣшения и присѣди, на даже и *прошението си за служба*, но туй е пѣщо машинално: направитъ го веднѣжъ и — свършено,

научитъ се, особенно единъ юристъ. Единъ пѣкъ глупецъ казваше напѣдѣ, че не било добръ, да се назначаватъ юристи и доктори за сѣдни направо отъ училищата скамейка. Той си мисли, че не сме знаятъ *процедура* и другитъ тия *единокъ* форми, и това било важно; той мисли тия пѣца за важно знание!

Завистъ и злоба! Гдѣто сѣдѣтъ и станѣтъ, все юриститъ имъ сж криви: билъ гордъ, не приемалъ да приказва съ единъ селеникъ и доленъ чиновникъ и не знамъ какви още дивотии. Тѣй, зеръ! Разбира се, не ще приемамъ да болѣ главата си съ хора, които не ме разбиратъ. Д-ръ К. Стоиловъ обичалъ да приказва отъ игла до конецъ съ кого бжде; той казвалъ, кога билъ министъръ, на сѣдобни долини чиновници: „незъ пристанъ“, „незъ секретаръ“ и се рѣжувалъ и приказвалъ съ тѣхъ *другарски*. Това е лѣжа, разбира се, защото човѣкъ, като Г-нъ Стоиловъ, не ще сѣдне съ единъ *секретарушки*, нито пѣкъ ще си губи врѣмето съ тѣхъ; но злобни душици пуцатъ това нарочно. Млади сме били, не сме виждали обществото още, не сме разбрали болкитъ на живущи въ свѣтъ! Глупости! Като че трѣбва ми менъ кой какво го боли, като че за туй съмъ се училъ! Общество да му покажѣ азъ въ Европа, та да се смае той; общество таквозъ, като по насъ — общество ли е? Хора не въспитани, хора безъ каберъ отъ свѣта, макаръ бѣлобратитъ, неоушливи тѣ-наци, сѣднали да ми казватъ за общество! Идѣ тѣ имъ разберѣ! — Младитъ, младитъ че ви научатъ васъ! Ще видѣте вий „сѣлѣпо прослѣдило“!

Ей-ти, гарсонъ! Дай ми едно кафе, но ени-мавай! И глѣй, какъ си мискинишъ! Човѣкъ да се погнуси и отъ кафето ти и отъ кафенето ти. Ужъ първо кафенето с тукъ.

Да, да! Все юриститъ лопни. „Наредили се вчерашни хлапета на сѣдейски столоче и ще ме сѣдѣтъ“ — чувамъ, че казвали нѣког. Другъ пѣкъ злобенъ до коитѣ казвалъ: да му покажѣ въ сѣда една червена варакладосана ябълка, че остави и сѣдъ и всичко, и погледнѣлъ, че те с замолчилъ: „дай ми това джиджѣ!“ и дѣлото ще се спечели. — Тѣй ще си хапкѣтъ

тѣ . . . дълго врѣме, до като се върнатъ отъ заблуджението си. Ъа, като въ турско врѣме съ бѣлобратни кадиѣ ще се расправяме и ще прокопсѣме. Млади сили — това е признато отъ цѣлъ свѣтъ. Казваше ми и Г-нъ Д-ръ Петровъ за туй съ смѣхъ, — и какъ да се не смѣешъ?

Слушай, имамъ ли грѣхови ражвини? Но губави, безъ прѣки отговоръ, исамъ цѣтъ. Коко? Дай!

До вечера съмъ казвалъ на баля. Тамъ нашитъ нарѣчени интеллигентѣ ще глѣдѣмъ. Какъ сж смѣшни! Цѣла подигравка на баловѣтъ! Не виждали хора — и мислятъ, че сж нѣщо. Е, хе, да знаѣхъ да танцувамъ, че да видѣтъ какъ се правятъ етикети и реверанси, по ще се научѣ да танцувамъ азъ при тия лажженителлигенти. Бѣки ще ме срамѣ да се учѣ въ такъвъ ба-ловъ? Игралъ съмъ азъ съ другари изъ къшчетата, въ Каропа, и то стига за тукъ отъ начало. Нѣма добри танцмейстери тукъ, та да повикамъ нѣкого да ме научи.

Ехъ, и ще се наглѣдамъ на нашенски моми и госпожи — дами — ще имъ се полюбувамъ на шега, за любнитество. Зеръ, бѣки такава неоушлива, безъ благородни маниери, ще взема за жена! Пази Боже! Охъ, пустото! Имаше една въ . . . ала не вѣрвашъ, че ще станѣ скоро сѣдня, та не рачи и да ме знае. Една година отъ какъ съмъ дошѣлъ, но не ѣ забравямъ, а тѣ на-да-ли ще дойде, ако не знае доирѣ, че съмъ въ първоклассенъ градъ.

Ха, ха, ха! Доиде ми на умъ: баца ми ми пише, че моитъ любовница въ село цѣла да се жени, та да кажѣ какво да прави. Селени хора! Тѣ си мислятъ, че азъ ще трѣгнѣ да се расправямъ съ селско момиче! Нека си вземѣ тѣ нѣкои аба; не е за мене вече тѣ.

Слушай, бѣ прѣстѣло! И ми дай 10-на лева, че ще ходѣ на балъ, а не съмъ зѣлъ платъ.

И тѣзи заплатѣ! Не даватъ точно на първо число тѣзи, та да се расплати единъ сѣдни, гдѣто е вземалъ това — онова, ами да се черви и да се унижава! Единъ сѣдни, като че си полу-чава заплатата точно на врѣме, какъ ще бжде спокоенъ и достоенъ сѣдня? Не е доста, че пла-

тата не увеличаватъ, но и не ѣ даватъ на врѣме. Ужъ сѣдни, сѣдни хората, пѣкъ на него самия не стигатъ да се расплаца прилично. Да, този въпросъ заслужава да се подигне, особенно за хора-сѣдни. Ще пишѣ азъ на г-на Дра Петрова върху туй. Прастицитъ сѣдни съ цѣла сюрна семейство се хранѣтъ съ хлѣбъ и плукъ, та спестяватъ, по на юриста не прилича да ѣде що да е, и кажѣ да е, като се срѣща още и съ подобнитъ си.

Нека, нека се пукатъ злобнитъ и завистливитъ глупци! Докторъ съмъ азъ. Самото Министерство глѣда съвѣтно на туй и настанява все новитъ юристи, като мѣсти практицитъ, а мѣстъ ми е добръ. Наистина, не ме пазначихъ гдѣто некажѣ, но то бѣше защото нѣмаше мѣсто тогасъ, а азъ не можахъ да чакамъ, че бѣхъ тѣтъкъ. Пакъ съмъ благодаренъ, че съмъ въ първоклассенъ градъ. Много работа само по 10—15 рѣшения ми падатъ на мѣсецъ, освѣтъ другитъ опрѣдѣления и дознания, но и прѣсѣдателъ не стои, а нека още отдѣления и сѣдни; дано отпикѣтъ сѣда отъ *скамбиджии*! Но и сѣга сме вече силна партия и добрѣ имъ кадимъ по-советѣ. Май по-старитъ юристи съкрѣчатъ, защото сж се заблудили, заглѣжили въ невожестовото, между което се нампратъ, но . . . Зеръ, право си: съ каквито се събиратъ, такъвъ и ставашъ, *прозъ си съ слабъ характеръ*. Едно нѣщо само има: да се расправитъ и другарувашъ поне по служба, (разбира се, защото вѣтъ отъ нежъ нито приемамъ съ *скамбиджии*) — то не може да бжде, едно, защото тѣ не могатъ да станѣтъ вече юристи, та да разбиратъ правото, и, друго, защото нѣй, юриститъ, не можѣтъ да сѣлѣмъ на тѣхната умствена равнина. Остава да се истирѣтъ, помѣ дойдѣтъ нови юристи. За практицитъ — и то добритъ, колкото е възможно — има мѣсто за слѣдователи, мирови сѣдни и прч. Тамъ е за тѣхъ. Тѣ ми казватъ, че глупачо мислѣ, но — да ги съзлѣли човѣкъ — не знайтъ, че, прѣди всичко, юристъ, и д-ръ още, не може да мисли глупаво . . .

Варна, Мартъ 1892 г.

Д-ръ.

„БЪЛГАРИЯ“

Първо Българско Застрахователно Дружество въ гр. Руссе

Утвърдено съ Височайши Указъ № 134 отъ 23 Августъ 1891 год.

(Привилегировано съ законъ, приетъ отъ VI-то Обикновено Народно Събрание въ II-та му редовна сесия, въ XXXIII-то заседание на 7-и Декемврий м. г. и утвърденъ съ Височайши Указъ N-о 234 отъ 15 Декемврий с. г.)

Основенъ капиталъ 1,000,000 лева златни, внесенъ напълно

Главното Управление на Дружеството има честта да обяви за всеобщо знание, че приема застрахованieto на движими и недвижими имоти срѣщу загуби и повреди отъ пожаръ по най-изгодни условия и цѣни.

Прѣдставителъ на Дружеството въ ст. София е Господинъ **Г. НАЙДЕНОВЪ**

АГЕНТИ НА ДРУЖЕСТВОТО :

Г. Г. Братия Дрънски	Пловдивъ	Г. Г. Ив. А. Михайловъ	Варна	Г. Г. Василь Дворяновъ	Руссе
„ Ст. Нидѣлковъ & С-ие	Търново	„ Ангелъ Петровъ	Свищовъ	Шумен. Търг. Дружество	Шуменъ
„ Женовъ, Илиевъ & С-ие	Разградъ	„ Димитръ Русевъ	Силистра	„ Димитръ Дионисиядисъ	Бургасъ
„ Василь Морфовъ	Ст.-Загора	„ Ив. Минайковъ	Тат.-Пазарджикъ	„ Минчо Пешевъ	Севлиево
„ Т. Арнаудовъ & Кузевъ	Габрово	„ Д. А. Буровъ	Гор.-Орѣховица	„ Х. Ив. Димитровъ	Тутраканъ
„ Г. Т. Дюлгеровъ	Бѣла	„ Юрданъ Поповъ	Никополъ	„ Бр. М. Астарджиеви	Карлово
„ Кота Балабановъ	Вратца	„ Мазичевъ & Клеусеки	Берковица	„ Хараламби Ив. Палазовъ	Ески-Джумая
„ Бр. П. А. Петрови	Осм.-Пазаръ	„ Георги и Нѣдко Почевъ	Дръново	„ Иванъ Василевъ	Ямболъ
„ Злати Л. Карагетлиевъ	Каванлъжъ	„ Х. Гребенаровъ & Синове	Кюстендилъ	„ Желѣвъ Д. Желѣзовъ	Айтосъ
„ Хр. Неновъ	Троянъ	„ Бр. П. Никифорови	Ловечъ	„ Ат. Хр. Ючборманский	Балчикъ
„ Цановъ & Филиповъ	Видинъ	„ Селвелиевъ & Момовъ	Добричъ	„ Бр. М. Тошкови	Трънъ
„ Никола Нѣдковъ	Нова-Загора	„ Я. Чучарковъ & С. Богдановъ	Провадия		
„ Цвѣтанъ Ц. Тодоровъ	Ломъ	„ Кръстю М. Диловски	Орхание		

(10—165—5)

ОТКРИТА ПОДПИСКА НА ИЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛЪ

НИВА

за 1892 г., съ 12 тома разни съчинения на първостепенни писатели. Албумъ съ 10 картини, 12 Парижки моди и 12 чѣртеска за кроение и шие.

Цѣна 10 рубли (27 лева).

Намиратъ се и минжогодишни вѣстници.

КУЗУНИ & С-ие

Прѣдставителъ на Европейски вѣстници въ Ямболъ (България).
(12—195—3)

ПАПАГАЛЪ

ПРѢВЕЖДА СЕ НА БЪЛГАРСКИ
РИСУВАНА ПОЛИТИКА

Годишенъ абонаментъ 11 лева, за шестъ мѣсеца 6 лева.

КУЗУНИ & С-ие

Прѣдставителъ на европейски вѣстници въ Ямболъ (България).
(12—196—3)

13 ПОЛКОВО ВОЕННО ОКРЪЖИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ

Варна, 1 Априлий 1892 г.

Обявява се за знание, че въ управленіето на 13 полково военно окръжие има вакантна длъжностъ за старши писаръ съ 125 лева мѣсечна плата.

Желающитѣ да заематъ тази длъжностъ да се отнесатъ писмено въ споменатото управление.

Началникъ на 13 полково военно окръжие, Подполковникъ: **Пеневъ**.

(1—226—1)

КНИЖОВНО ИЗВѢСТІЕ

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ:

ОРФЕЙ ВЪ ЦЪКЪЛА

комическа опера (Opéra-bouffe) въ два акта и четире картини отъ Х. Кремье — думитѣ, а отъ Ж. Оффенбаха — музиката. Първа по рода си българска пьеса съ митологически обяснения и забѣлжки въ текста. Прѣведе и нагласи **Т. Н. Шишковъ** въ Варна.

Цѣна 1 левъ,

съ обикновенната устъжка: за платени 100 книги 25 на % отъ стойността, а съ почакъ — само 10 %.
Намира се за проданъ у издателя.
(2—226—2)

НАФТАЛИНЪ

СРѢДСТВО ПРОТИВЪ МОЛЦИ

Продава се у **И. КАРЛОВСКИ**.

(3—219—2)

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЪ

Управителна Комиссия за първитѣ мѣстни земледѣлческо промишленни изложения въ Пловдивъ и Руссе.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 423

Управителната Комиссия извѣстива съ това интересующитѣ се, че на 13-й Априлий т. г. въ 2 часътъ слѣдъ пладнѣ, въ помѣщеніето ѝ, ще се произведе публиченъ търгъ, съ тайно малонадаване, за отдаване на прѣдприемачъ насичването и доставката на медалитѣ, за награда на изложителитѣ при първото мѣстно земледѣлческо изложение въ Пловдивъ, съгласно съ особеннитѣ поемни условия, отъ които се намиратъ отдѣлни екземпляри при комиссията.

Лицата, които би желали да конкурриратъ, трѣбва да прѣдставятъ или испратятъ въ комиссията офертитѣ си, въ запечатанъ пликъ, до 13-й Априлий 1892 год., 2 часътъ послѣ пладнѣ.

Офертитѣ трѣбва да сѫ направени точно по образецъ, указанъ въ „закона“ за публичнитѣ търгове.

Отъ конкурентитѣ които ще взематъ участие въ търгътъ се изисква залогъ 2000 лева златни.

г. София, 16 Мартъ 1892 год.

За Прѣдсѣдателъ на Управителната Комиссия за изложенията: **М. Георгиевъ**.
Членъ Секретаръ: **Х. А. Фетваджиевъ**.
(3—217—2)

Управителна Комиссия за първитѣ мѣстни земледѣлческо промишленни изложения при Министерството на Финанситѣ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 422

Управителната Комиссия за изложенията извѣстива съ това интересующитѣ се, че на 8-й Априлий т. г. въ 2 часътъ слѣдъ пладнѣ, въ помѣщеніето ѝ ще се произведе публиченъ търгъ, съ тайна конкуренция, за отдаване на прѣдприемачъ правото за отсичане и продаване медалитѣ за споменъ на първото Българско мѣстно земледѣлческо-промишленно изложение въ гр. Пловдивъ, съгласно съ особеннитѣ поемни условия, отъ които се намиратъ отдѣлни екземпляри при комиссията, и може да се испратятъ всекому, който би поискалъ.

Лицата, които би желали да конкурриратъ, трѣбва да прѣдставятъ или испратятъ въ комиссията офертитѣ си, въ запечатанъ пликъ, до 8-й Априлий 1892 година до 2 часътъ послѣ пладнѣ.

Офертитѣ трѣбва да сѫ направени точно по образецъ указанъ въ „закона“ за публичнитѣ търгове.

Отъ конкурентитѣ, които ще взематъ участие въ търгътъ се изисква залогъ 1,000 лева.

Гр. София, 16 Мартъ 1892 година, за Прѣдсѣдателъ на Управителната Комиссия за изложенията: **М. Георгиевъ**.
Членъ Секретаръ: **Х. А. Фетваджиевъ**.
(3—216—2)

ОТЪ СЪДЕБ. ПРИСТАВИ ПРИ ВАР. ОКР. СЪДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 768

Подписания, **П. Костовъ**, Помощ. Съдебенъ Приставъ при Варнен. Окр. Съдъ, на П-й Добричскій участъкъ съгласно чл. чл. 1004, 1009, 1010, 1021, 1025 и 1026 отъ Гражданското Сѣдопр. изводство, обявявамъ, че отъ послѣдното трикратно публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“ въ канцеларията ми въ г. Добричъ, слѣдъ двѣ недѣли ще почне и до 31 день ще продължи въ десетъ дни съ правонадаване 5 % публичната продажба на слѣдующий недвижимъ имотъ, именно: Една къща съ три стаи на единъ катъ отъ простъ и дървенъ материалъ, съ дамъ отъ сѣщия материалъ покривъ керемиденъ съ дворово мѣсто около 10 ара, находяща се въ с. Ели-Бей до сѣбди: **Х. Костадинъ** и селски пѣкъ, оцѣнена за 300 лева;

Тя къща е на **Димитра Кировъ** отъ с. Ели-Бей.

Продава се за исплащаніе дългътъ му по изпълнителнитѣ листове N-о N-о 485, 1721, къмъ **С. Синвишки** и др. отъ г. Добричъ.

Желающитѣ да ги купятъ могатъ всѣки работенъ день и часъ да дожадатъ и надаватъ надъ оцѣната съобразна въ чл. 1017 отъ Гражданското Сѣдопр. изводство.

Гр. Добричъ 9-й Мартъ 1892 год.
П-й П. Съдеб. Приставъ: **П. Костовъ**.
(8—208—3)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 238

Подписания, обявявамъ, че на 10-й идущий Априлий т. г. ще продавамъ на покойникъ **Павли Христовъ** отъ с. Меминъ Софуларъ къщата му, състояща отъ двѣ стаи и едно дамче съ сазевъ покривъ, построени въ единъ дворъ отъ 2 декара въ с. Меминъ Софуларъ при сѣбди: **Проданъ Костадиновъ**, **Стоянъ Продановъ**, **Мехмедъ Потурнаковъ** и пѣкъ, оцѣнена за 40 лева, съгласно изпълнителний листъ N-о 1091 на Вар. Окол. Мировий Сѣдия. По нѣманъ наследникъ надъ имота му суммата ще се внесе въ Варнен. Земл. Каса.

гр. Варна 25 Февруарий 1892 г.
П. Съдеб. Приставъ: **В. Балиевъ**.
(3—206—3)